

हाम्रो पत्रिका

HAMRO PATRIKA VARIAVIS

ORGAN FOR NORGE-NEPAL-FORENINGEN

SEPTEMBER 1990

MUSTANG

- Et selvstyrt
utviklingsprosjekt

Neste medlemsmøte i Norge Nepalforeningen tar for seg jordbruksstasjonen i Marpha - et etterhvert berømt tiltak startet av legendariske Pasang Sherpa.

Frøydis Kvaløy og Gunnar Sandvik har sett på den sosiale og økologiske siden av forandringsprosessen.

(se baksiden for ytterligere informasjon)

Sted: Lektorenes hus, Wergelandsvn. 15
ved slottsparken

Tidspunkt: Onsdag 19. september kl. 19.00

STYRET HAR ORDET

Idet sommeren nærmer seg slutten er vi i Norge-Nepal Foreningen tilbake med et nytt nummer av Hamro Patrika.

Det siste halvåret har vært spennende for alle oss som forsøker å følge med i begivenhetene i Nepal. Landet har vært gjennom en revolusjon. Den nåværende samlingsregjeringen lover frie valg, de tidligere forbudte politiske partiene kan opptre i full offentlighet, politiske fanger er satt fri, og pressefriheten har ført til en flora av nye aviser og tidskrifter. Dessuten er forholdet til India igjen normalisert etter den langvarige handelsblokaden.

Problemene Nepal står overfor er i dag likevel større enn noen gang. Den indiske blokaden har gjort landets fra før svake økonomi enda verre.

Samtidig har revolusjonen skapt økte forventninger i befolkningen, forventninger som når de ikke kan innfris skaper misnøye og uro.

I de seneste månedene har bølger av streiker og aksjoner rullet over Nepal.

Og selv om den nye regjeringen foreløpig synes å ha god kontroll, finnes det mektige grupper med røtter i det gamle panchayatsystemet klare til å trå inn på arenaen om mulighetene skulle vise seg.

Vi i Norge-Nepal Foreningen kan lite gjøre annet enn å følge situasjonen i vårt vennskapsland, men vi håper Hamro Patrika kan gi et lite bidrag til øke forståelsen for og kjennskapet til det som nå skjer i Nepal.

EH

NORSKE BISTANDS- ORGANISASJONER I NEPAL - SEG SELV NOK?

Dette var temaet for det siste møtet i NNF før sommeren. Møtet ble holdt på Universitetet i Oslo i form av en paneldebatt. Vi i styret imøteså arrangementet med stor spenning, fordi vi hadde lagt ned ganske mye arbeid i å kartlegge og invitere så mange organisasjoner som mulig til møtet. Etterhvert viste seg å være et anselig antall norske organisasjoner som har tilknytning til Nepal i en eller annen form.

Vi møtte stor interesse for arrangementet etterhvert som vi fikk kontakt med de forskjellige organisasjonene, og resultatet ble et panel med 8 deltakere.

NORAD var også invitert, men fant dessverre ikke anledning til å delta.

Halvard Kuløy innledet og fungerte som "opponent" under debatten, og vi fikk en interessant diskusjon omkring norsk bistand og misjon i Nepal.

Vi følte at vår hensikt med møtet ble oppnådd, nemlig å skape et forum for samarbeid og meningsutveksling mellom de ulike organisasjonene. Interessant nok kan nevnes at enkelte av kveldens deltakere ikke kjente til hverandres engasjement i Nepal.

Medlemsoppslutningen om møtet var også brukbar, og vi håper at en slik debatt blir en årlig begivenhet i Norge-Nepal Foreningen.

Som en del av kartleggingen av de ulike organisasjonene samlet vi inn en god del informasjon som vi vil offentliggjøre i neste Hamro Patrika.

EH

SISTE NYTT   SISTE NYTT   SISTE NYTT

Fra Nepal har Hamro Patrika pr. telefax mottatt denne rykende ferske artikkelen datert 25. august 1990:

NEPAL ETTER REVOLUSJONEN

Martin Hoftun

"Å styre et land etter en revolusjon er en av de største utfordringer et menneske kan bli stilt overfor." Med disse ordene var det Krishna Prasad Bhattarai den 17. april i år påtok seg å lede Nepals nye interimsregjering.

På de fire månedene som er gått siden den demokratiske massebevegelsen ledet av kongresspartiet og kommunistene, klarte å styrte det autokratiske Panchayat-styret, har statsministeren til gagns fått merke sannheten i sine ord. Til tider har oppgavene nesten vært overmenneskelige.

Interimregjeringen beskrev sine viktigste oppgaver slik: Å få en løsning på den trettien måneder lange indiske

handelsblokaden, gi landet en ny grunnlov, og å arrangere de første frie valg på over tretti år. Men bare en knapp uke etter at de kom til makten måtte de nye lederne håndtere sin første alvorlige krise. Etter en serie med voldelige sammenstøt mellom politi og hevnlystne folkemasser, måtte de gjeninnføre portforbud i Kathmandu.

Situasjonen i hovedstaden falt snart til ro. Men myndighetene har fremdeles problemer med å håndheve lov og orden ute i distriktene. Den økte kriminaliteten er et stort problem over hele lan-

det, og i enkelte distrikter ar ekstreme politiske grupper tatt over hele styringen. Den lokale styringsstruktur forsvant med oppløsningen av Panchayat-systemet og myndighetene har foreløpig ikke etablert noe nytt apparat.

Kong Birendra

Hele regjeringens eksistens har vært et spørsmål om politisk balansekunst. Statsminister Bhattarai og hans kolleger har vært nødt til å samarbeide med en konge som bare langsomt har begynt å forstå hva det vil si å være en konstitusjonell monark, og et politi og militærvesen som nekter å adlyde noen andre enn kongen. Samtidig har de måttet forholde seg til folket som brakte dem til makten og som hele tiden er redd for at de skal miste den friheten de kjempet så hardt for.

De politiske konfliktene har

da heller ikke uteblitt. Den hardeste kampen har stått om den nye konstitusjonen og kongens rolle i forhold til denne. I begynnelsen godtok de fleste at den nye grunnloven skulle bli laget så fort som mulig av en komite oppnevnt av regjeringen. Men etter flere episoder der kongen igjen brukte sitt tradisjonelle maktapparat uten å rådføre seg med regjeringen, begynte spesielt venstrefløyen i Nepals politikk å bli redd for at monarken prøvde å gjenerobre sin gamle posisjon. Selv de kommunistpartiene som deltar i regjeringskoalisjonen forlangte en interimskonstitusjon som umiddelbart overførte kongens makt til regjeringen. Denne diskusjonen har de siste ukene dempet seg noe ettersom konstitusjonskomiteen snart er ferdig med den nye grunnloven.

Men det er spørsmålet om hinduismens plass i den nye konstitusjonen som først og fremst har engasjert den jevne borger. For første gang i Nepals moderne historie har spørsmålet om religion blitt politisk sprengstoff, og vi øyner begynnelsen på en omfattende etnisk og kulturell konflikt. I kampen for en sekulær stat har muslimene og de kristne fått følge av buddhist-newarene i Kathmandudalen og de tibeto-burmesiske stammefolkene. Klimakset kom i begynnelsen av juli da omkring titusen buddhister samlet seg i Kathmandus gater og forlangt hinduisme som statsreligion avskaffet.

Parallelt med de politiske og religiøse konfliktene har Nepal de siste månedene opplevd noen av sine mest alvorlige arbeidskonflikter. Neste samtlige arbeidere både i offentlig og privat sektor har aksjonert, og fremdeles er mange av landets bedrifter stengt på grunn av streik eller lock-out. Næringslivets leder krever at regjeringen må gripe inn.

Statsminister Bhattarai

Foreløpig er det bare forholdet til India de nye lederne har maktet å gjøre noe med, og selv dette er det mange som kritiserer. Etter at statsminister Bhattarai besøkte New Delhi i begynnelsen av juni, gjeninnførte India de samme betingelsene mellom de to land som hadde eksistert før blokaden tok til 23. mars 1989. Men kritikerne både på venstre og høyre fløy, hevder at Bhattarai nærmest har solgt Nepals selvstendighet til India for å gjenopprette handelsforbindelsene. Det diskuteres også hvorvidt gjenopprettelsen av frihandel mellom de to land ikke er mer til fordel for India enn for Nepal.

I et land der tale- og pressfrihet har vært en ukjent luksus, er slusene plutselig åpnet. De siste månedene har over tredve nye tidsskrifter og nærmere et dusin nye politiske partier sett dagens lys. Samtidig har meningsytringene i de eksisterende avisene, innbefattet det offisielle "Rising Nepal", fått en bredde og slagkraft som

tidligere var utenkelig. Alt det som tidligere bare var basarsladder og løst snakk i landets mange "tesjapper" kommer nå på trykk. Det er ikke lett å orientere seg i denne meningsytringens jungel. Hva som reflekterer den egentlige folkemeningen er umulig å vite.

Men en ting er sikkert: Jubelbruset har lagt seg i Kathmandus gater, og i kjølvanen har den politiske misnøyen bredt seg. Mer enn noe annet er folk misfornøyd med den kraftige prisstigningen som har funnet sted til tross for handelen med India er normalisert. I hvor stor grad folkets misnøye uttrykker en generell mistillit til de ny lederne er for tidlig å si.

Alle venter nå med uro på at den nye grunnloven skal bli kunngjort 31. august. Ifølge ryktene vil dette føre til nye uroligheter og kanskje gjeninnføring av portforbud. Det sies at både venstre- og høyre-ekstremistene som klart har uttrykt sin misnøye med den nye grunnloven, planlegger omfattende aksjoner. Noen mener at angrepet mot dronningen sist fredag (17/8), bare var et forvarsel om hva som vil komme. Da hun under den religiøse høytiden Teej, utførte sine offerhandlinger ved Pashupatinath-tempelet like utenfor Kathmandu, begynte folkemengden å kaste stein. Både dronningen og de andre medlemmene av kongefamilien måtte en stund søke dekning.

Martin Hoftun har oppholdt seg i Nepal store deler av tiden de siste årene. Han var til stede under revolusjonen, og er nå tilbake igjen. Han er i Nepal i forbindelse med sin doktoravhandling i nyere nepalesisk historie som han arbeider med ved universitetet i Oxford. Gjennom sine intervjuer og sitt nære forhold til mange av landets nåværende ledere har han fått et nært innblikk i den siste tid begivenheter i Nepal.

Tryst with Democracy

by Dipak Gyawali

Nepali Intifada, 7 Falgun 2047

The spring of 1990 was witness to a mammoth democratic upsurge in Nepal. A historical divide was reached, which will separate all events that went before from those that come after. In making this division, history will judge all without mercy - actors and episodes, politicians and the wisdom of their choices - and separate them into heroes and villains.

Those now entrusted with writing the new chapter will be judged most severely, for the principles they espouse and their acts of commission or omission will encode the genetic pattern of the country's future development. Whether Nepalis live better in the decades ahead will depend upon those who will fashion the new polity.

By sidelining the Panchayat system, the people have stated what they *don't want*. Like their Eastern European contemporaries, they rejected a political system with a philosophy and culture that failed to meet their aspirations.

However, Nepalis have not yet been able to articulate what it is that they *want*. Long fed a bland diet of Panchayat monism, they are now faced with an over-sumptuous choice of pluralism. Peddlers from the far left to the ex-

treme right have surfaced, hawking new brews of factionalism, pseudo-nationalism, religious fundamentalism and ethnic exclusivism. Old ideas and concepts, which have been stagnant for 30 years in the absence of stimulating exchange and dialogue, are suddenly facing the stress of evolution.

DEAD-END POLITICS

One cannot understand today's developmental dead-end nor the forces of change that buffet the society without studying the early days of the Nepali nation-state. Almost since its founding in 1769, obsessed with the virus of cultural paranoia, the rulers have followed a policy of retreat and isolation. They adopted an orthodox version of Hinduism which promoted cultural passivity and prevented the entry of reformist movements from the sub-continent. The nation-state was unprepared to meet the challenges of an aggressive and intrusive Western civilisation. Jung Bahadur, the *shogun* who usurped power in 1846, took the practice of xenophobia to its logical conclusion by sealing the kingdom to all outside influence.

The 1951 revolution which overthrew the Rana dynasty was the first social manifestation of Nepalis' will to modernise. Its success was due to the coming together of three forces. The king in his royal palace, imprisoned in a gilded cage for a century, wanted the usurpers out. The modernisers, including the Nepali Congress, some democratically inclined factions, as well as a nascent communist movement, saw in the Ranas everything backward that had to go.

The third force, Jawaharlal Nehru's Indian government, regarded the Ranas as colonialist collaborators and was more than happy to assist in their fall.

The marriage of incompatibles -- at least between the palace and the modernisers -- fell apart before long. Traditional orthodoxy and well-entrenched feudal forces felt threatened by progressive economic and social measures such as abolition of feudal land rights initiated by the first popularly elected Nepali Congress government in 1957. They rallied behind an ambitious royal palace in 1960 to abolish multi-party parliamentary democracy, ban all

political parties and institute an absolute monarchy behind a facade of "indigenous democracy". The new political order wore the armour of religion, tradition and nationalism.

Democratic India, more alarmed by Chinese presence north of the Himalaya than with the strangling of democracy in a backward neighbour, chose to align itself with the royal palace against the country's modernisers in the name of stability. The rest of the world followed the Indian lead.

International perception of Nepal as a stable Shangri-La provided the Panchayat system with two decades of crucial support till 1979.

By then, internal pressure for change had built enough steam to force the king into holding a national plebiscite, which the Panchayat system won by a thin majority. The promise to institute "timely reforms" in the Panchayat was not kept. During the 1980s, the system was given another reprieve by the rise of Reagano-Thatcherite governments in the West to whom any regime which claimed anti-left credentials was eligible for unstinted support.

Lost innocence: victims of public lynching.

Geopal Chitrakar

STABLE BUT STAGNANT

The stability perceived by outsiders was actually stagnation. Every country has to make its own mistakes, and modern-day Nepal's mistake was the Panchayat, which was obsessed with form over substance. For all the talk of democracy and development, Nepalis tasted neither. Over the years, many intellectual and moral compromises were made by tens of thousands of professionals, which drained the society intellectual vigour. The loss of creativity and self-respect is one of the most debilitating legacies of the Panchayat.

Lack of political democracy ultimately results in economic under-development. Autocratic rule can lead to some economic growth but not to broad-based development, especially in a country whose political economy is rooted in feudalism.

What was called "development" was the "bribery" of village and town elite with projects and funds, and promises not to disturb the status quo. Absent from the Panchayati horizon was development which mobilised the inherent genius of a people, their labour and capital for uplifting change.

The main achievement of Panchayat-style development was the establishment of addictive dependence on foreign aid. Nepal specialised in harvesting money from all givers big and small: hard loans and soft loans, grants and gifts; aid from resource-rich Canada and basket-case Bangladesh, from proselytising missionaries, multilateral banks and socialist-minded voluntary groups.

To list some of their unpardonable sins, the Panchayat authorities padded the bureaucracy with under-worked civil servants; maintained public sector monopolies that bled the exchequer; ran a health service which scorned

preventive health; coddled a tourism sector that returned profits abroad or to a privileged handful in Kathmandu; pampered "industrialists" with facilities while industries stagnated; cheated the country's youth of education; devastated the environment with misguided *diktat*; failed to understand the very concept of economic planning; maintained the press on government dole; and replaced honest trade and capital accumulation with state-sponsored smuggling which ruined the national image.

While mis-managing the modern sector, Panchayat politics also managed to ignore the cultural components of development and therefore failed to motivate all the people. Nepal's ethnic diversity was the stuff for tourism brochures, otherwise to be ignored. The Panchayat handlers steered clear of grassroots issues and saved themselves a major headache. Whenever an issue proved "divisive", it was swept under the carpet, there to fester.

Extra-constitutional sources of authority mushroomed. A Social Service National Coordination Council was formed. Rather than coordinate social service, it had its hand in the donor's pocket and its eyes peeled for "unacceptable" social work. The infamous National Sports Council acted as a super-Ministry of Home Affairs with a special unit for producing karate-trained goon squads. The Royal Nepal Army was well-trained but utterly wasted for want of an enemy. The Panchayat *status-quo* never dared question the Army's role in a poverty-stricken "peace zone" between two billion nuclear-powered Chinese and Indians.

Because it was unable to hold its "leaders" accountable and answerable, because it did not in truth support the economic rights of all the people, and because decentralisation and power-sharing were just words to be used at "aid-Nepal" consortia, the Panchayat structure came in-built with a time-bomb of instability. The structure was a make-do contraption built to extend traditional rule a few decades longer,

nothing more. Ultimately, the system was unable to come to terms with modernisation and rising aspirations.

CREEPING MODERNISATION

Modernisation is re-examining traditional practices, assimilating efficient and positive features of Western values, and making available alternative ladders of upward mobility to the traditionally under-privileged.

Despite itself, the system was unable to halt the process of modernisation. The forces of modern change, good or bad, are rarely stoppable. Modernisation brings with it the fruits of science and technology which have a seductive charm for the hewers of wood and drawers of water. The desire for modern education, modern lifestyles, and "modern" human rights in the end overpowers political systems that cannot deliver.

If only to produce the technical hands to run a country in the 20th century, to run power plants, hospitals and airlines, schools had to be set up and Nepalis sent abroad on scholarships. If only to utilise foreign aid that came in, highways and television stations had to be built. In-

evitably, the country produced doctors, engineers, lawyers, scholar, civil servants and journalists. Teachers and students infected with new ideas began to populate the Nepali hinterland.

The whole population was being exposed to outside influence - *lahurays* returning from stints in the Indian and British armies and United Nations peace-keeping forces; seasonal migrants with a taste of India's cantankerous democracy; and international volunteers and foreign trekkers who arrived in the village. With these influences, and the ubiquitous short-wave radio receivers, rural Nepal was rich in information like never before.

The last decade saw the proliferation of more "decentralising artifacts" like television dish antennas and computers. One of the best modern digital systems in South Asia made Nepal's telephone and fax machines even more vital communication tools. The country's draconian press laws proved powerless against these alternative sources of information. Highways, while they might be ecological or economic failures, became cross-pollinators of political ideas across Nepal.

Against one's own: debut of armoured personnel carriers.

G Chitrakar

CRIMES IN STATECRAFT

To be kind, the Panchayat did not understand the very forces it had helped unleash. Lacking the ability to understand or provide for the rising aspirations, it plodded on as if it were business as usual, hoping to hold out for a little longer and then some. Somewhere along the way, probably towards the early 1970s, what little concern the Panchayat polity had for the country's development was jettisoned. Then it was each one to himself or herself.

The politicians and the Praetorian guards of the royal palace institutionalised corruption to an unprecedented degree. In-fighting frequently broke out among Panchayat proteges, ostensibly for larger shares of the booty doled out by foreign aid projects. The system became a factory producing an unending stream of scandals -- the "carpet scandal" in 1978, the "billion dollar loan scandal" of 1984, the arrest of police chiefs and legislators for drug smuggling in 1988, *ad nauseam*.

These and other crimes in statecraft were bound to lead to a punishing finale. Increasingly remote from its own people, the ruling coterie also began to lose its grasp on international diplomacy. The downfall began in July 1988, when the royal palace imported a large consignment of arms from China, possibly to test the limits of a secret protocol it had entered into with India in 1965 (which restricted Nepal's options to purchase arms from third countries). India was not pleased. A few months later, Nepal increased tariff on Indian goods in a well-meaning but misguided attempt to free Nepal from the grasp of the Indian market.

India, under its own regional imperial illusions, decided to "teach Nepal a lesson and show where its interests lie." It let lapse bilateral trade and transit arrangements which led to tremendous hardships for Nepal, making it ripe for political upheaval. Neither country was clean in the stand-off, but it was the Panchayat system that lost.

Meanwhile, because the Panchayat system had been resisting demands for reform and pursuing a "hard-line" policy against internal dissent. It failed to muster domestic support for

itself by whipping up an anti-Indian frenzy. Rather than rope in the national opposition to meet the Indian challenge, the palace, in a fit of hubris, dug in its heels. This left the Nepali Congress and the communists free to agitate. They joined forces, and the Movement to Restore Democracy took to the streets on 18 February.

The 50-day agitation finally brought Nepalis out of the woodwork. The system had lost what legitimacy it had, and even writers and poets, doctors, engineers, teachers and civil servants added to the chorus of dissent. The people of Patan dug trenches and set up barricades, practically declaring their town a People's Commune.

Heavy-handed repression against unarmed demonstrators, the indiscriminate use of dum-dum bullets, torture, and large-scale human rights violations evoked revulsion. Nothing could now prop up the tottering Panchayat super-structure. April 9 saw the largest demonstration of people power in Nepal. And blood flowed on Durbar Marg. The king was forced to lift the ban on political parties and allow a caretaker party government to take over. A commission was formed to recommend a new constitutional dispensation.

A TENSE INTERREGNUM

Theoretically, the people have got what they wanted, but they remain tense and suspicious. The interim government struggles from crisis to crisis, unable to lead with vision and statesmanship. Transparency in statecraft has not emerged, either at party headquarters or in the royal palace. News reports hint at conspiracies to restore the Panchayat *status quo*. The motives of all and sundry are suspect. It is within this climate of distrust, amazingly, that a new order is being defined which will determine the future of Nepal.

The essence of the interregnum in Nepal today is the painful process of adjustment that everyone is having to make - the people, the political parties, aid agencies and the feudal forces.

For the people of Nepal, the euphoria of the early days of democracy has subsided into a

Juddha would have been displeased: celebrants in downtown Kathmandu.

more sober and mature attitude towards politics. While democracy may not bring utopia and might require nerves of steel to withstand, it brings with it that indisputable gift of hope. In March they had long since lost hope. In April, they began once again to hope.

After being catapulted from house arrest to ministerial mansions, the Nepali Congress and communist stalwarts have to learn to advocate the positive politics of performance instead of the negative one of criticism that they have been used to.

Having advocated a constitutional monarchy, the Nepali Congress has to perform the trickiest task of strengthening the kingship as an institution for national cohesiveness and development, while at the same time weakening the capricious powers of the incumbent.

The leftists are also in a quandary, finally caught between an ideology that knows no compromise and a reality that refuses to fit theories. How can they be as effective above ground in an open democratic polity as they were during their underground struggle? The upheavals in the international communist movement with the clashing theologies of

Gobachev vs. Ligachev or Deng vs. Mao forces them to go back to Marx and reassess their basic theoretical premises. It is the end of a comfortable era for them when they could go to bed with conviction that whatever tomorrow's sunrise may bring, their ideology would have a ready-made cut-and-dried answer.

The international community in Nepal also presents a sorry figure in the process of painful adjustment. Having misread Hindu philosophy which unequivocally says "*Aham Bramhasmi Tat Twam Asi*" ("I am God and you are That too!") and the Hindu psychological concept of *ojhas* (psychic energy, which all outstanding captains among men are said to possess), it imposed a Judaeo-Christian misinterpretation and assigned a divine status on the king. Having barely recovered from the shock of seeing how devotees can revolt against a god, the diplomatic and aid community finds itself before a set of popular politicians with a mind of their own regarding what development is or should be. Gone are the days when a palace secretary's giving the nod could sanction a development project. Now comes the time of

pork-barrel politics, voter pressure and interest groups. Many pet projects pushed by donor agencies now find themselves objects of drastic revamping. Conducted with honesty and goodwill, this process may be a good thing to set Nepal's development on the right track.

Having fought a reactionary battle for the last 30 years, the feudal forces of Nepal must be made to realise that the cost of preserving an old order is all-round doom and despair. By preventing a people from having access to alternative ladders for upward mobility and by using the institution of monarchy as the weapon to hold on to their personal privilege and status, they will only guarantee a full-scale upheaval in the future. At that time, all will be lost.

The feudal forces must understand that there is no going back. To put it metaphorically, the people's movement succeeded in making a political omelette. It is not now possible to recreate the Panchayati egg. The adjustment the feudal forces have to make is to transform themselves from consumptive drones to productive citizens. They must become the national capitalists and industrialists of tomorrow.

The Nepali public now awaits the political parties to show their hand. Are they prepared

at the nigh end of the 20th. century to prove that a multi-party democracy can function in Nepal. Or will they allow this moment of hope regress tragically back to cynicism? The public hopes that a more representative government under a multi-party democracy will ultimately deliver a better standard of life. Representative government must tackle the so-called development issues of a deteriorating resource base, population pressure, increasing poverty, and an economy that refuses to get up and trot.

But there are days of uncertainty ahead before the country will set course on a new

developmental strategy. The present interim government does not have the mandate nor the *de jure* power to carry out earth-shaking reforms. As for the work of the constitutional "recommendation" commission, a series of constitutional crises loom ahead, including the mechanism to transfer sovereignty from the king to the people, and what procedure to follow in ratifying the new document. Party leaders and cadres are pussy-footing around issues of ethnicity and religion with an eye on the upcoming elections. The Army, the police and even the civil service do not know clearly which are the masters that they serve.

The long-suffering people of Nepal, cheated of development by their own past, now hope for a better deal from the future. The king and the national political parties are the trustees to whom this hope has been entrusted. The burden on the king is to try to be less divine and to

A seven-year-old gets what she wanted.

There was a big fight in Nepal, a helicopter ~~was flying~~ thruster gas, now we got what we wanted!

please write back

restore trust in the monarchy as an institution capable of self-sacrifice for the larger good of the nation. The parties, for their part, need to rise above petty factional interests to a level of statesmanship that ecumenically embraces all Nepalis. Then only will the country's future and its development beckon with hope rather than frighten with uncertainty.

Dipak Gyawali is a resource economist who works in Kathmandu.

En enkel statsminister

■ ■ Etter sju ukers folkeopprør fikk Nepal i løpet av våren sin første flerpartiregjering på 30 år. Merete Lindstad har i lengre tid fulgt utviklingen i dette sentralasiatiske landet. Hun har nylig vært i Katmandu, der hun flere ganger møtte landets statsminister, Krishna Prasad Bhattarai.

Av Merete Lindstad

«Stillferdig og filosoferende, men samtidig spirituell og full av humor.» Slik karakteriserer nepaleserne sin nye statsminister Krishna Prasad Bhattarai. Før de smilende legger til: «Og så er han ungar!»

Barbent, iført en enkel hvit bomullsskjorte og en løs posebukse tar Bhattarai imot meg i sitt hjem i utkanten av Katmandu. Det er sent om kvelden, og han er nettopp kommet tilbake fra et møte med kong Birendra.

Vi setter oss i stua foran de åpne vinduene. Duften fra vårens sjasminer fyller rommet og skaper en lun og trygg stemning, fjernt fra den hektiske politiske hverdagen som ellers preger Nepal nå om dagen.

Te blir servert. Bhattarai tar et glass vann.

«Plain living, high thinking.» Jeg husker naboens utsagn idet jeg ser meg om i den sparsomt møblerte stua. Langs veggene står rader med stoler og noen småbord. Det er alt.

- Ja, de fleste ler av det at jeg bor her alene uten noen kone. Det er jo uvanlig her i Nepal, og mange tror det er noe muffens, sier Bhattarai og ler hjertelig.

Han trekker en hånd gjennom det grå-hvite håret, det eneste tegn til elde hos den 65-årige politikeren. Til tross for en svak, sjarmerende skjeling er blikket bak de tykke brilleglas-

sene klart og bestemt.

- Jeg har aldri hatt verken tid eller penger til å skaffe meg noen kone, forklarer han og legger til med et frekt glimt i blikket:

- Og hvem vet hva min kone ville ha foretatt seg i alle de årene jeg satt i fengsel!

Da Bhattarai ble løslatt siste gang i 1985, hadde han tilbrakt over 14 år i fengsel. Han var en av de mange politiske lederne og aktivistene som ble arrestert i 1960, da kongen gjennom et militærkupp innførte ettparti-systemet i Nepal.

Allerede som 18-åring engasjerte Bhattarai seg i politikken, og i 1947 var han med på å grunnlegge Kongresspartiet, landets største politiske parti. De siste tretti åra har imidlertid det meste av hans politiske arbeid måttet foregå illegalt. Men historiene om hans møysommelige arbeid på grasrota er mange. Som Indias Mahatma Gandhi hadde sin spaserstokk, hadde Bhattarai en sort paraply med på sine daglige spaserturer inn til sentrum i Katmandu. Der satte han seg ned for å lese sin avis og for å snakke med folk. Om politikk.

Etter sju ukers landsomfattende folkeopprør i våres, som krevde flere hundre menneskeliv, kom så forandringens vind også til Nepal. I april ga kong Birendra til siutt etter for kravet om flerpartistyre og utnevnte Bhattarai til statsminister for den nye flerpartiregjeringen.

Hvilket inntrykk har han så av kong Birendra, som ikke bare symbolsk, men høyst reelt har vært hans politiske motstander?

- Vel...

Bhattarai veier sine ord nøye. Til tross for et massivt press fra befolkningen og deres politiske ledere, har kongen ennå ikke gitt fra seg sin politiske makt og akseptert å bli konstitusjonell monark. Han sitter fortsatt med sine kort i den politiske kabalen, noe ikke minst Bhattarai må forholde seg til.

Satt i fengsel fra 1971 til 1985

Ingen tilhenger av hevn og straff

Kongen er meget vennlig og høflig. Men hans gode intensjoner blir meningsløse sett ut fra det udemokratiske og korrupte vanstyret han har vært ansvarlig for. Kongen har mange lik i lasten. Bokstavelig talt.

Som Gandhi-inspirert tilhenger av en ikkevoldelig filosofi er Bhattarai ikke spesielt opptatt av hevn og straff over de som har misbrukt sin tidligere makt.

- De enkeltpersonene som har vært ansvarlig for maktmisbruk og overgrep, må selvfølgelig få en rettferdig straff. Det er en konsekvens av vår revolusjon. Men oppgjøret med fortida er først og fremst en sak mellom dem selv og deres Gud, sier han vennlig, før han bestemt legger til:

- La dem havne i helvete!

Deler av den korrupte embetsstanden, som har administrert landet til nå, vil i en viss grad også måtte fortsette i en overgangsperiode.

- Forrige dagen traff jeg en del av disse embetsmennene. Gode Gud - der sto de og bukket dypt og uttrykte sin takknemlighet over at det nå skal bli forandringer. Disse menneskene, som hadde tjent millioner på millioner... Disse som, uten å protestere, hadde sett blodet flyte i gatene.

Bhattarai rister på hodet og slår ut med hendene.

- Problemet er at det gamle systemet med all korrupsjonen bidro til å frata enkeltmenneskene deres selvrespekt. Enhver med respekt for seg selv ønsket ikke å arbeide for systemet, men søkte seg andre steder. Det hele har ført til at Nepal pr. i dag ikke har skikkelige, dyktige fagfolk som kan administrasjon og forvaltning.

Bhattarai og hans nye regjering er likevel preget av stor entusiasme og pågangsmot. Det trengs når de nå skal finne løsninger for å forbedre den materielle og helsemessige levestandarden for landets 17 millioner innbyggere. Ifølge FNs beregninger er Nepal fortsatt blant verdens aller fattigste nasjoner.

«U-hjelp har aldri vært ren veldedighet»

- Ettersom innpå 90 prosent av befolkningen er bønder, er det på landsbygda vi må satse mest. Vi må få mer ut av den jorda vi dyrker, i stedet for som nå, stadig mindre. Dessuten må vi

opprette et system med kooperativer, hvor også bøndene får ansvar og innflytelse over blant annet distribusjonen. Til nå har altfor mange mellommenn tjent seg rike på bekostning av både bøndene og forbrukerne, mener Bhattarai.

Samtidig har han stor tro på mulighetene som ligger i Nepals enorme vannkraftressurser. Han snakker seg varm om hvilke velsignelser elektrisk kraft vil gi landet.

- Strøm vil kunne erstatte ved som brensel i husholdningene, og dermed løse noen av de økologiske problemene som avskogingen fører til. Elektrisitet vil gjøre det mulig å sette i gang mer industrivirksomhet. Og ikke minst: eksport av elektrisk kraft vil gi oss hardt tiltrengte valutainntekter.

I dag får Nepal sine valutainntekter gjennom turisme og u-hjelp. 75 prosent av landets investeringsbudsjett finansieres ved bistand utenfra, noe som har gjort langsiktig, nasjonal planlegging vanskelig. Vil så den nye regjeringen velge å takke nei til deler av u-hjelpen, for å stå friere i sine prioriteringer og langsiktig planlegging?

- Nei. Vi kommer til å trenge hjelp utenfra i lang tid framover, svarer Bhattarai bestemt.

- Det å motta hjelp utenfra er ikke problemfritt. Det begrenser ens egen handlingsfrihet og skaper avhengighet. U-hjelp har aldri vært ren veldedighet. Det er og blir en form for business, hvor deler av «gaven» aldri når mottakeren.

Sirissene er godt i gang med kveldskonserter ute i hagen idet vi blir avbrutt av en telefon. Det er astrologen.

Etter en kort samtale er Bhattarai tilbake, tydeligvis svært godt fornøyd.

- Gode nyheter. Min astrolog ber meg vente ennå noen dager før jeg flytter inn i statsministerboligen.

Småhumrende, med et lurt smil, setter han seg til rette i stolen igjen. Tar en slurk av vannet, som er blitt lunkent. «Plain living, high thinking.»

A Stormy Calm

Freedom is being savoured,
but political trouble is
brewing

NEPAL'S courtship with democracy may no longer be governed by strife and tumult, but ripples continue to mark its surface. True, a normalcy has settled on the Himalayan kingdom three months after the mass uprising that cut down the stature of the monarchy and installed an interim government vested with both executive and legislative powers pending a new constitution and election. But the normalcy is deceptive. And even as people get used to freedom, they continue to live in fear of losing it. Grim-faced Prime Minister Krishna Prasad Bhattarai sums it up when he says: "We are going through troubled times. Things are not as normal as they ought to be."

Or, one might add, as they appear. For the winds of freedom and democracy are evident everywhere. The past three months have spawned at least five major political parties and around 30 new publications. Political rallies are now commonplace. Graffiti against the interim Government is plastered all over Kathmandu. At the Teaching Hospital at Maharajganj a handful of patients, wounded during the movement for democracy, are on fast demanding better treatment and rehabilitation. At Hotel Kathmandu, leftists disrupt a fashion show and force the organisers to abandon it.

And at the open air auditorium, the royalists stage a rally to protest rising prices. Says Radhakrishna Mainali, communist leader: "The veil of secrecy is gone. The Nepalis have been freed, have become both outspoken and critical. And it has tremendous moral value."

Much has changed, visibly. No longer are the routes the king will drive through closed seven hours in advance. No longer do officials in government offices shy from discussing politics, and criticising the Government. No longer do the police arbitrarily arrest people.

But there is a flip side to all this euphoria. There are growing misgivings about the widening rift between the coalition partners, the Nepali Congress and the United Left Front. Giving an edge to this uneasiness are the several brewing crises: deteriorating law and order; rising prices; the voicing of ethnic, religious and regional differences for the first time, stridently and in public.

But the biggest crisis of all is being posed by the army. When the nine-member Constitution Recommendation Commission, due to submit its draft by the first week of September, went round the country soliciting opinion, local army units handed over their recommendations in writing. Says Nirmal Lama, a member of the commission: "Alarming, army units all over the country made identical suggestions in virtually identical language. Obviously it was an orchestrated exercise, presumably at the behest of the top brass, most of whom are related to the royal family."

More alarming still were the suggestions the army made. Sovereignty, they said, must rest with the king; Nepal must remain a Hindu kingdom; and both the army and the police must remain under the king's control. The views of the Nepali Congress and the United Left Front are diametrically opposite. The leftists in fact demand the abolition of articles 20 and 80 of the present Constitution, which

vest all power and authority in the king and empower him to dismiss the Government, among other things. The question haunting political circles is how the army will react if its suggestions fail to find a place in the draft constitution.

AT the moment the fate of the draft constitution itself is shrouded in confusion and controversy. The commission Chairman, Bishwanath Prasad Upadhyaya, in a seemingly turncoat move has declared that the draft constitution will be submitted to the king. This has led to the three left nominees threatening to resign from the commission. Says Lama: "If it is submitted to the king, we are certain he will not allow the changes." The leftists are still demanding an interim act under which the election can be held, so that the Constitution can be ratified by Parliament. This is not acceptable to the Nepali Congress, which, the leftists feel, is veering towards the palace in order to checkmate the communists.

The United Left Front has reason for its pique. Not a single one of its nominees has been appointed to the board of the government-owned tv, radio, news agency and newspapers. Instead, old and trusted Nepali Congress members have been appointed. The leftists feel Bhattarai is taking his reform too far. Several former panchas, ministers and royalists, they point out, have been joining the Nepali Congress.

There are many who feel Bhattarai is too naive and soft, and tends too often to act like a forgiving saint. His cosy relationship with the king has raised the hackles of the leftists. Says Comrade Rohit, general secretary of the Nepal Mazdoor Kisan Sangathan: "In Nepali we have a proverb which says that the snake's tail keeps wagging even after it has been stoned to death. The Nepali Congress does not seem to realise this."

THE Nepali Congress, on its part, tries to justify the induction of the caucus associated with the previous regime by saying that if

they are not allowed to join the Congress they will swell the ranks of royalist parties.

What is more surprising is that despite a series of populist measures, the Bhattarai Government continues

to fetch scathing criticism. The law and order situation remains in a shambles. The prime minister blames the police for this. "When people seek their help the police still ask them to contact the Nepali Congress office instead," he laments.

Worse, the restoration of status quo ante in trade relations with India has had no effect on the prices. Petrol continues to hover at Rs 19 a litre; kerosene has fallen marginally by 90 paise; while prices of rice, pulses and edible oil have gone up, primarily because prices in India too have gone up. Finance Minister Devendra Raj Panday blames the price-rise on the traders, and says it is all he can do to prevent them from going up further. This has considerably eroded the popular appeal of the Nepali Congress on the one hand, and on the other generated anti-India feelings.

Discontent has been growing everywhere. While the Government declared a wage hike for the government employ-

ees, incurring an additional annual liability of Rs 136 crore, it alienated the public sector employees and the private sector, who were deprived of the benefit. Its measures to curb the import of foreign goods by raising their prices by 50 per cent has antagonised the powerful lobby of traders. While its imposition of the wealth tax has dismayed the rich and the industrialists,

INDIA TODAY ♦ AUGUST 15, 1990

Yet, it remains doubtful that the pro-Panchayat parties, two of them with the same name and headed by two former prime ministers Surya Bahadur Thapa and Lokendra Bahadur Chand, can dent the Congress hold. The one thing people close to the previous regime are banking on is the possibility of the Nepali Congress and the United Left Front falling out before the elections, and the bureaucracy which remains unchanged coming out in their support. What could prove the real undoing of the pro-democracy parties is the failure of the interim Government to control law and order and contain prices. Says a royalist with a twinkle in his eyes: "If law and order breaks down, the king cannot shirk his responsibility and must assert his authority."

Meantime, King Birendra has been keeping a low profile. However, according to reports, these days he meets more people and trusts his secretaries less. Some say he is even toying with the idea of becoming a people's king, throwing open the palace to visitors on certain days of the week, and holding a 'Janata durbar'. But his cup of woes is full, and he remains the butt of the people's ridicule.

Undoubtedly, Nepal's experiment with democracy continues to be a volatile one. It is tasting freedom, but is yet to get used to the attendant anarchy as unions thrive, labour strikes increase, slander is given a licence and divisive forces get to work. All this, in combination with the uncertain political situation, keeps the Himalayan kingdom on a short fuse.

—UTTAM SENGUPTA
in Kathmandu

LISTE OVER MEDLEMMER I NORGE-NEPAL FORENINGEN

Skulle du ikke finne navnet ditt på listen, men likevel ønske å være medlem i foreningen, ber vi deg ta kontakt med Erik Hoftun (p:02-449470/j:02-383279) eller betale kontingenten til postgirokonto nr:

0802 4202438
Norge-Nepal Foreningen
Boks 1278, Vika
0111 Oslo 1

Aaberg, Erik, Oslo 3	Kolstad, fam., Oslo 3
Aanensen, Lars G., Oslo 2	Krautter, Gerda, Munchen 70
Aas, Harald, Oslo 8	Kristiansen, Knut, Oslo 3
Aasen, Bjarne, As	Kuløy, Halvard K., Oslo 3
Aasen, Erika, Oslo 3	Kvalheim, fam., Oslo 8
Aasheim, Reidun, Oslo 5	Kvaløy Setereng, fam, Kotsøy
Amatya, Dinesh Pr., Oslo 8	Kvarne, Per og Tone, Oslo 7
Appelquist, Carin, Sverige	Larsen, Thronn Berge, Oslo 4
Appleton, Judith, Oslo 1	Lie, Finn, Moelv
Askola, Anneli, Oslo 12	Lien, Bjarne, Blommenholm
Auslund, Vera, Oslo 5	Linde, Anne M. K., Oslo 8
Arne, Nikolai, Drammen	Lindstad Ness, fam., Jar
Bakketun, Wenke, Flåm	Malla, Høgina, Oslo 8
Bakkevig, fam., Billingstad	Moe, Signe, Oslo 2
Bie, Familien, Oslo 4	Myrholm, Olav, Lillehammer
Bjønnes, Inger M., Oslo 2	Moedal, Sigrun og Tor, Ham
Borring, Jan, Oslo 1	Meibach, Olav M., Oslo 2
Brånå, Terje, Berums Verk	Narud, Gunnar, Oslo 2
Buchmann, Petter, Oslo 11	Nerby, Aslaug, Oslo 3
Sye, Bjørn Roar, Molde	Nesse, Pål, Lysaker
Bakken, Anne, Svatsun	Norling, Dag, Oslo 8
Church, Katharine, Oslo 3	Ness, Siri, Oslo 3
Cranmer, Utstein Kloster	Olsen, Chandika, Oslo 4
Dusbar, Gwen, Holland	Olsen, Nelly Berg, Oslo 4
Durkan, Dave, Sandvika	Pedersen, M., Trondheim
Dyevik, Sylvi, Oslo 5	Pettersen, C.E., Billingstad
Edson, fam., Skien	Roastad, Hege, RST
Fossus, fam, Flora	Riise, Dag og Ruth, Hamar
Fostad, Sigmund, Oppdal	Roeg, Kirsten, Stryn
Esgebe, Siri, Hvalstad	Saltkjel, Geir, Oslo 8
Estdahl, Solfrid, Rissa	Scharff, Else Marie, Oslo 4
Friis, Roy, Toyenhaugen	Seland, Anderson, Bekkestua
Fuglesang, Margit, Oslo 11	Sigvaldsen, Ton, Gjøttum
Gauslå, Yngve, Oslo 10	Sjogren, Johansen, Drammen
Greiner, Kirsten, Oslo 2	Skar, Harald Olav, Oslo 3
Guldbrandsen, Erling, Oslo 4	Skjelvik, Birgit, Oslo 1
Gurung, fam, Nesoddtangen	Skjolden, Gunnar, Oslo 3
Hagen, Kristin, Jar	Sondresen, Anne M., Drammen
Halvorsen, Margrethe, Oslo 3	Stenquist, Tove, Oslo 2
Hanssen, B., Tronsdalen	Strom, Axel, Oslo 1
Hanssen, Bjorn Erik, Oslo 11	Studsrod, Jan Erik, Stokke
Haraldsen, Terje, Maslum	Subba, Lok, Haffrafjord
Harstad, Åse, Kristiansund	Sederlund, fam., Lillehammer
Hauge, Anton, Oslo 6	Selli, N. Magne, Oslo 5
Havnes, fam., Tronse	Thiesen, Finn, Oslo 4
Heines, Ørnulf, Orkanqar	Thorsdalen, fam., Oslo 3
Heile-Valle, Thomas, Oslo 2	Tibetmisjonen, Oslo
Heimre, S., Billingstadsal.	Tort, Ingebrigt, Oslo 8
Hjort, Erik, Oslo 1	Torgersen, Anneli, Drammen
Hoftun, Jaeger, Oslo 2	Utviklingsfordet, Oslo
Hoftun, Tuilla, Oslo 5	Vigerust, Elisabeth, Oslo 5
Holm, Ragnar, Hoale	Vikersveen, Roar, Oslo 10
Holst, John D., Hevik	Wahr-Hanssen, Terje, Oslo 1
Hunstad, Anne C., Oslo 1	Walby, Petter, Oslo 11
INTEC, Oslo	Wang, Tove og Cliff, Oslo 8
Karlseng, Bergglot, Oslo 4	Westlund, Ingun, Oslo 5
Kleppe, Marit, Oslo 3	Meyer-Larsen, N., Bekkestua
Kleppe, Jan Erik, Oslo 3	Ødegård, Tone, Oslo 3
Knudsen, Carol, Oslo 2	Øther, Anders, Kristiansund

BESØK FRA NEPAL-NORWAY FRIENDSHIP & CULTURAL ASSOCIATION

Den 27. juli i år ble jeg som formann i Norge-Nepal Foreningen overraskende oppringt av Kalendra Vikram Shahi, formann i Nepal-Norway Friendship & Cultural Association. Han har vært i Norge som student på sommerskolen ved Universitetet i Oslo. Vi tilbrakte en hyggelig kveld sammen og utvekslet erfaringer og informasjon. Dessverre var Shahi i ferd med å forlate Norge og det lot seg derfor ikke gjøre å invitere ham til medlemsmøte i Norge-Nepal Foreningen. Vel tilbake i Nepal sendte han følgende hilsen til Norge-Nepal Foreningen:

9th. August, '90.
Kathmandu, Nepal.

To,
Mr. Erik Hoftun.
Chairman
Norway-Nepal Society, Oslo, Norway.

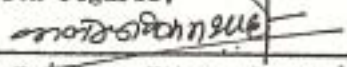
Dear Mr. Hoftun

It is great pleasure for me and as well as for Nepal-Norway Friendship & Cultural Association to know that Norway-Nepal Society is publishing a Magazin 'Hamro Patrika'. I hope the magazin will tie a knot of deep friendship between Nepalese and Norwegian peoples.

I, on behalf of the Nepal-Norway Friendship & Cultural Association would like to WISH you and your colligues for this contribution. Good Luck to 'Hamro Ptrika' for success and continious publications.

Long-Live Nepal-Norway Friendship.

With regards;

(Kalendra Vikram Shahi)
Chairman

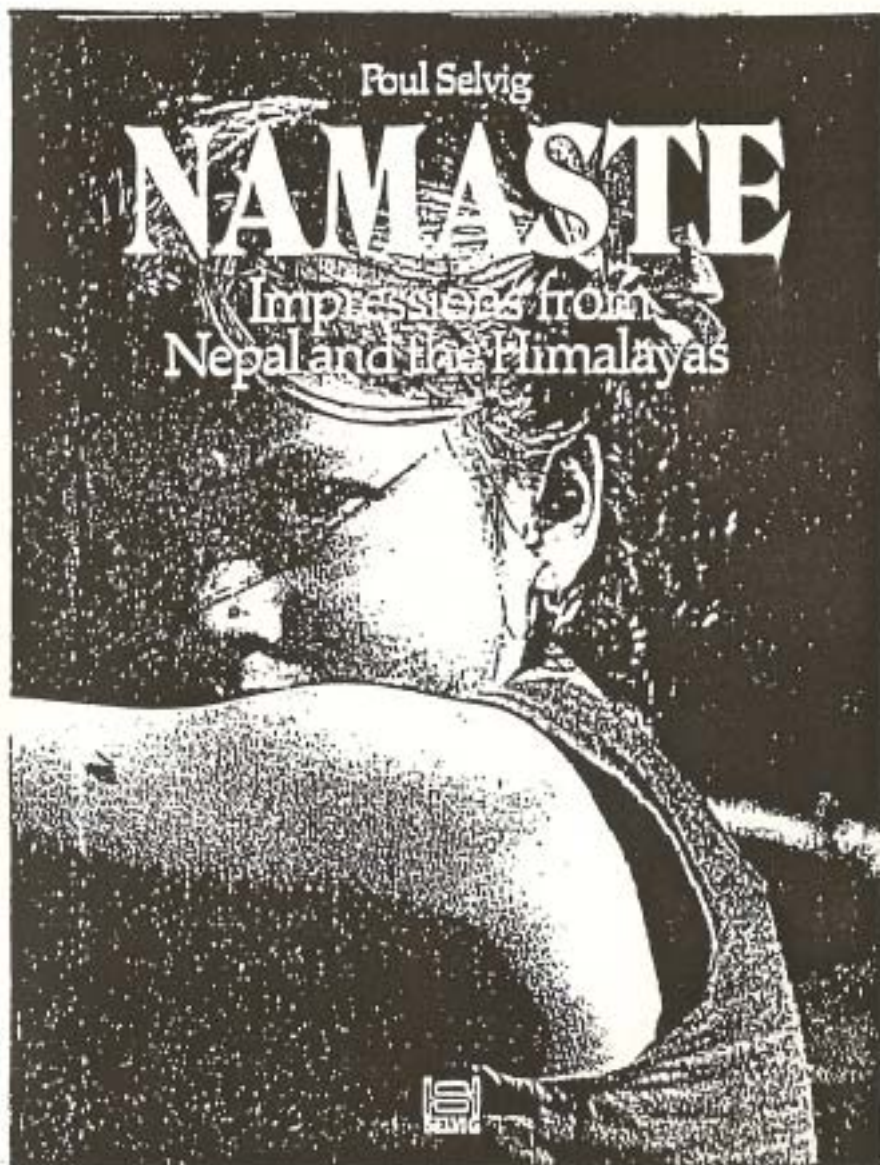
Nepal-Norway Friendship & Cultural Association ved Kalendra Vikram Shahi har følgende adresse:

Kha-2/601-2, Baneshor Hight, Post Box No. 3311, Kathmandu.
Telefon: p:471307/k:222041

Poul Selvig

NAMASTE

Impressions from
Nepal and the Himalayas

Fyll ut bestillingsslippen, sjekk at det står riktig avsender på baksiden, før opp navn, adresse og evt. tlf. til evt. ny-vervet medlem (-vi sørger for å sende postgiro for kontingent) - og send inn.

Jeg bestiller ... eks. av "NAMASTE"

Jeg har vervet

navn

.....

adr.

.....

tlf.

.....

NAMASTE

Vi har fortsatt noen eksemplarer igjen av Poul Selvig's praktfulle billedbok, "Namaste". 165 sider i stort format med nyyydelige bilder fra Nepal. Et "must" i enhver Nepal-elskers bokhylle. For de fremsynte er det kanskje en ide å tenke på julegaver. Boken koster fortsatt kr. 200,- pluss frakt og sendes i oppkrav. Send inn skriftlig bestilling til vår postboks adresse: Norge-Nepal Foreningen, Boks 1278, Vika, 0111 Oslo 1.

ÅRSMØTE I NORGE- NEPAL FORENINGEN

Avholdes 25.10 kl. 1900 i
Lektorenes hus i Wergelands-
veien. Innkalling vil bli
sendt ut i begynnelsen av
oktober. Skriftlige forslag

til vedtektsendringer sendes
foreningen snarest og senest
innen 20. september. 4 sty-
remedlemmer er på valg. For-
slag til styrekandidater mel-
des til valgkomiteen ved Hem
Gurung (j:02-348145/p:029120-
63) eller Jan Borring (j:02-
345995) snarest og senest 20.
september.

TBL

Dag Norling
John Collets Alle 46
0852 Oslo 8

"Hamro Patrika"
Norge-Nepal Foreningen
Boks 1278, Vikta
0111 Oslo 1
Postgirokonto:
0802 4202438

Neste
medlemsmøte
i Norge -
Nepalforeningen
MUSTANG
- Et selvstyrt
utviklingsprosjekt

I rundt 30 år har legendariske Pasang Sherpa arbeidd ut fra jordbruksstasjonen Marpha med utviklingsprosjekt. Arbeidet har vore konsentrert rundt frukt og fruktdyrking, men endringane er blitt store, ikkje berre innan jordbruk, men også miljø, skole, turisme og så vidare:

Dette er eit utviklingsprosjekt som vart starta opp av nepalesarane sjølve, og heile tida dreve i eigen regi, utan anna u-hjelp enn dei sjølv ville ha. Marpha og Pasang er ei levande legende i Nepal,

men kva har faktisk skjedd i desse åra? Kva er endringane som ein kan dokumentera? Frøydys Kvaløy og Gunnar Sandvik frå NORAGRIC har sett på den sosiale og økologiske sida av denne forandingsprosessen, og vil legge fram hovudresultata av feltarbeidet i Mustang hausten 89 og våren 90, med lysbilete.

HK

Sted: Lektorenes Hus
Wergelandsvn. 15
v/Slottsparken

Tid: Onsdag 19. sept
kl. 19.00